

Arrest

nr. 291 145 van 28 juni 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 26 april 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 12 juni 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 april 2022 diende verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 29 juli 2022 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest met nummer 287 319 van 7 april 2023.

Op 26 april 2023 werd ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer O), die verklaart te heten (1),

[...]

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 29/07/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° en op 07/04/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, §1,1°, van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarig kind. Het is in het hoger belang van het minderjarig kind om bij de ouders te blijven en mee gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijkerwijze van uit gegaan worden dat dit kind momenteel schoolgaande is. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien zijn kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met zijn minderjarig kind en echtgenote. Het gehele gezin maakt het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoon verblijf. De echtgenote van betrokkene verklaarde (gehoor DVZ dd.09/04/2019) dat een tante legaal in Griekenland en een nicht legaal in Oostenrijk verblijven. Betrokkene zelf verklaarde (gehoor DVZ dd.09/04/2019) dat zijn dochter, een zus legaal in Griekenland en een nicht legaal in Italië verblijven. Die behoren echter alien niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd.09/04/2019) van betrokkene verklaarde hij een kogel in zijn rechterbeen te hebben en het doet pijn in de knie. Tijdens het gehoor bij de DVZ (dd.05/05/2022) van de echtgenote van betrokkene verklaarde zij misschien een infectie aan oor en rug te hebben. Met betrekking tot de medische problemen van hun minderjarig kind leggen betrokkene en zijn echtgenote bij het laatste gehoor van het CGVS volgende originele documenten neer: vier radiografieën (dd.06/04/2021), een handgeschreven brief die niet leesbaar is ook van 06/04/2021 en waarvan uit de stempel af te leiden valt dat het ondertekend werd door een radioloog en een document van het UZ 'Nene Tereza' Tirana (dd. 16/04/2021) inzake de problemen die het kind heeft met zijn nieren. Op heden is de DVZ niet in het bezit van informatie waaruit blijkt dat betrokkenen in de onmogelijkheid verkeren om te reizen, noch bevat het administratief dossier een aanvraag 9ter. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. Indien betrokkenen om medische redenen niet verwijderd kunnen worden, komt het hen toe om de DVZ hiervan op de hoogte te brengen en de nodige medische bewijsstukken aan te brengen en blijft de gezinskern samen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°. Inderdaad, aangezien betrokkene a! op 12/03/2019 en 13/04/2022 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"ENIG MIDDEL:

*- SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM
- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING*

1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen

van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat de verzoekende partij dient terug te keren naar Albanië (“nationaliteit: Albanië”) en dit binnen een termijn van 6 dagen.

3. De motieven in de bestreden beslissing geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de bovenvermelde persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

In de vermelde motieven wordt immers niet verwezen naar de lange duurtijd dat de verzoekende partij Albanië reeds verliet, zijn verblijf in België gedurende een periode van meer dan vier jaar (sinds 12 maart 2019), het gebrek aan financiële middelen en huisvesting in Albanië (temeer omdat de verzoekende partij in België afhankelijk is van de materiële hulp van Fedasil om te voorzien in hun basisbehoeften) en het gebrek aan een familiaal en/of sociaal netwerk bij een terugkeer naar Albanië.

De verzoekende partij dreigt hierdoor in een situatie van extreme armoede terecht te komen bij een (gedwongen) terugkeer naar Albanië.

De verzoekende partij beschikt niet over een inkomen (of zelfs het recht op het verrichten van arbeid). Hij beschikt niet over huisvesting. Verzoeker verblijft daarom, tot op heden, in een collectief opvangcentrum van Fedasil samen met zijn gezin (zijn vrouw en minderjarig kind).

Verzoeker, zijn vrouw en kind beschikken niet over huisvesting of een inkomen in België of Albanië. Evenmin beschikken zij over een sociaal of familiaal netwerk waarop zij kunnen terugvallen bij een terugkeer naar Albanië. De verzoekende partij ontbreekt derhalve de mogelijkheden om te voorzien in hun basisbehoeften bij een (gedwongen) terugkeer naar Albanië.

Door de gedwongen terugkeer van verzoeker naar Albanië, zouden ook de belangen van de minderjarige G. ernstig worden geschaad.

G. loopt school in de directe nabijheid van het opvangcentrum, in de Vrije Lagere [...] (gelegen [...]) - stuk 3. Zowel de ouders als G. zijn erg betrokken bij de school. G. doet erg zijn best. Hij heeft onder meer een grote Nederlandse woordenschat ontwikkeld (stuk 4).

G. kampt daarnaast met ernstige medische problemen. Hij werd gediagnosticeerd met een chronische nierziekte: unilaterale dysplasie. Dit is een vorm van nierdysplasie (RD), gekenmerkt door abnormale of onvolledige ontwikkeling van één nier. Hiervoor wordt hij medisch opgevolgd (stuk 5).

Door de bestreden beslissing, waarbij een verwijderingsmaatregel wordt opgelegd aan de vader van de minderjarige, zou ook de minderjarige G. genoodzaakt worden om terug te keren naar Albanië, hetgeen een breuk betekent in de scholing van de minderjarige (ondanks de goede resultaten die hij haalt en de langdurige periode dat hij reeds Nederlandstalig onderwijs volgt) en een breuk met zijn vertrouwde omgeving en (sociale) binding.

Een verwijderingsbeslissing betekent vervolgens ook een breuk in de medische behandeling die de minderjarige G. ondergaat. Verzoeker is bovendien niet in staat om de zorg te dragen voor zijn gezin, zoals hierboven aangehaald.

In de bestreden beslissing wordt daarentegen slechts overwogen dat het recht op onderwijs niet absoluut is, het niet zou blijken dat de minderjarige geen toegang zou hebben tot onderwijs in zijn land van herkomst en dat onderwijs van een mindere kwaliteit niet kan worden weerhouden. Hiermee miskent de gemachtigde evenwel de bovenvermelde gevolgen

van een verwijderingsbeslissing en de preciaire situatie van verzoeker die bij een terugkeer naar Albanië niet in staat kan worden geacht om in te staan voor de zorg voor zijn familie.

Dit geldt eveneens ten aanzien van de gezondheidssituatie van de minderjarige G., waarbij de gemachtigde zich ertoe beperkt te stellen dat men niet over informatie zou beschikken dat de minderjarige in de onmogelijkheid zou zijn om het grondgebied te verlaten.

Ook op dit punt miskent de gemachtigde de vaststelling dat de verzoekende partij de mogelijkheden ontbreekt om te voorzien in hun basisbehoeften bij een (gedwongen) terugkeer naar Albanië.

Minstens worden deze (gekende) elementen niet betrokken in de gemaakte beoordeling door de gemachtigde. Verweerder diende evenwel in het bijzonder hiermee rekening te houden, gelet op de primaire belangen van de minderjarige G. en de gevolgen van de bestreden beslissing op de minderjarige.”

3.2. Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Hij betoogt dat er bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met het gezinsleven en de primaire belangen van het minderjarig kind van verzoeker. Wat betreft het hoger belang van het kind voert verzoeker aan dat zijn zoon alhier naar school gaat en ernstige medische problemen heeft. Verzoekers zoon zou kampen met een chronische nierziekte waarvoor hij medisch zou worden opgevolgd.

In de bestreden beslissing wordt erkend dat er tijdens een verhoor van 5 mei 2022 aangegeven werd dat verzoekers minderjarige zoon problemen heeft met zijn nieren.

Verweerder motiveert echter dat hij niet beschikt over stukken waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn gezin omwille van dit element niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker op het attest opgesteld door E.D. op 23 februari 2023. In dit stuk wordt vastgesteld dat verzoekers zoon wordt opgevolgd door een kindernefroloog in het kader van een vermoedelijke unilaterale nierdysplasie. Verzoeker verduidelijkt evenwel niet op welke manier uit dit stuk blijkt dat zijn zoon niet kan terugkeren naar Albanië. Volledigheidshalve dient de Raad op te merken dat uit voormeld attest en de stukken die hij voegde bij zijn laatste verzoek om internationale bescherming blijkt dat verzoekers zoon reeds in Albanië een scan onderging in het kader van zijn medische problemen. In de nota met opmerkingen wordt bovendien opgemerkt dat verzoeker en zijn gezin in 2020 vrijwillig het grondgebied verlieten en later terugkeerden op 10 april 2022. Verzoeker bevestigt dit in het verhoor van 5 mei 2022, zoals vervat in het administratief dossier. Verzoeker kan aldus niet wordt gevolgd waar hij betoogt dat hij onafgebroken in België verblijft sinds 2019 en lijkt aan te voeren dat haar zoon steeds in België behandeld werd.

Verzoeker betoogt dan wel dat de opvolging van zijn zoon in België verbroken zal worden ten gevolge van het bestreden bevel, doch toont hij niet aan dat het kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is om te oordelen dat er geen concrete elementen voorliggen die erop wijzen dat verzoeker en zijn gezin omwille van de gezondheidsproblemen van zijn zoon niet kunnen terugkeren naar Albanië. Indien verzoeker toch van mening is dat zijn zoon omwille van zijn medische problemen niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, wordt er in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het verzoeker vrij staat om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Noch uit het verzoekschrift noch uit het administratief dossier blijkt dat er op heden een dergelijke aanvraag werd ingediend.

Betreffende de scholing van verzoekers zoon, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat het recht op onderwijs niet absoluut is en geen automatisch verblijfsrecht met zich meebrengt. Verzoeker is het duidelijk niet eens met deze beoordeling en betoogt dat de bestreden beslissing een breuk met de scholing van zijn zoon inhoudt en met zijn vertrouwde omgeving en sociale bindingen. In dit verband dient te worden herhaald dat hij en zijn gezin in september 2020 vrijwillig terugkeerden naar Albanië en er anderhalf jaar verbleven.

De Raad stelt vast dat er op een kennelijk redelijke wijze rekening werd gehouden met het schoollopen en het hoger belang van verzoekers zoon in het algemeen.

3.3. Verzoeker voert vervolgens de schending aan van het recht op gezinsleven zoals voorzien artikel 8 van het EVRM. In dit verband verwijst de Raad evenwel naar de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing waarin wordt benadrukt dat het hele gezin het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. De gezinskern blijft aldus behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst. Verzoeker brengt geen gegevens aan die hier een ander licht op werpen.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.4. In een volgend middelonderdeel betoogt verzoeker dat het bestreden bevel geen rekening houdt met de persoonlijke situatie van verzoeker. Zo voert hij aan dat hij sinds 12 maart 2019 in België verblijft. Daarenboven zou hij niet over de financiële middelen en huisvesting beschikken in Albanië en geen familiaal noch sociaal netwerk heeft in zijn land van herkomst. In dit verband wijst verzoeker erop dat hij ook in België afhankelijk is van de materiële hulp van Fedasil. Verzoeker betoogt dat hij ten gevolge van het bestreden bevel dreigt terecht te komen in een situatie van extreme armoede.

Artikel 3 van het EVRM vereist verder dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM is immers slechts in uitzonderlijke gevallen van toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad dient op te merken dat verzoeker zijn betoog niet onderbouwt met enig begin van bewijs. Zoals reeds eerder opgemerkt werd, dient bovendien te worden herhaald dat verzoeker in 2019 vrijwillig terugkeerde naar Albanië en ginds anderhalf jaar verbleef.

Verzoeker beperkt zich tot loutere stellingen waarmee hij niet aannemelijk maakt dat hij ten gevolge van het bestreden bevel een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT